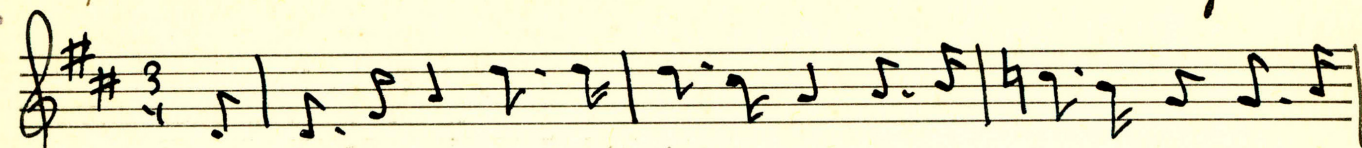

42

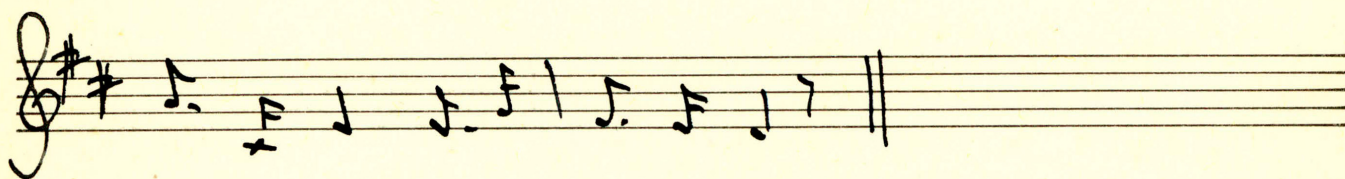
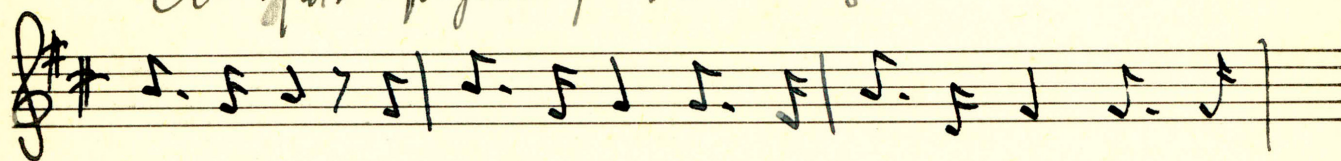
kop.

Esbo, Rödskor

112.

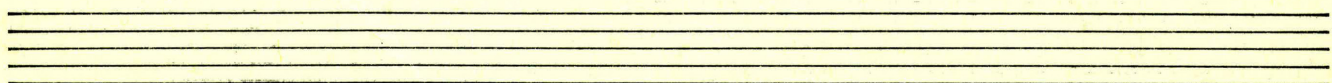
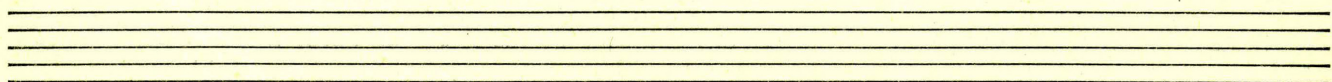
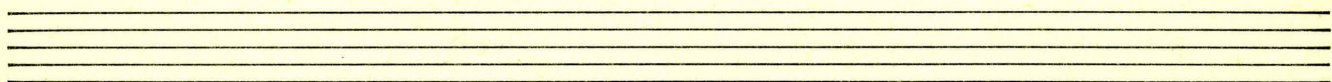
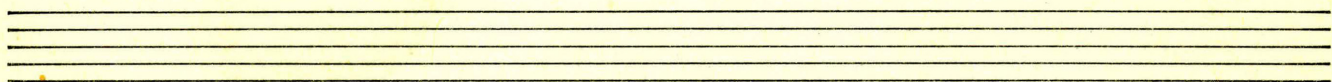
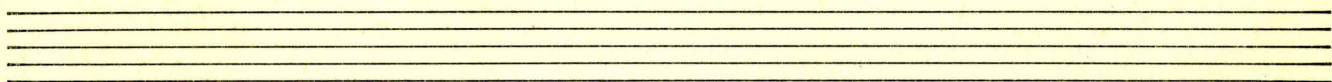
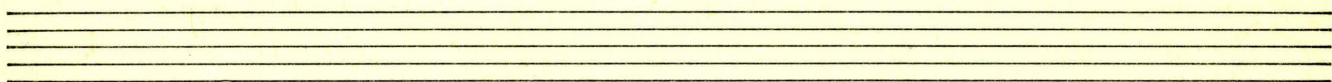
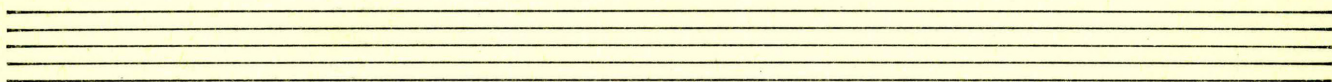
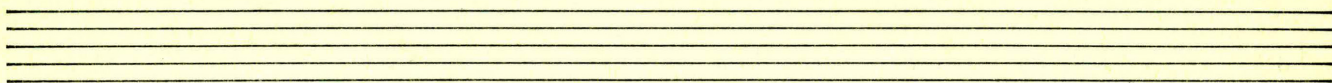

alltjämt föräges på blomsterstigen

Karl Ekholm

2.8.1939

Alltjämt förgäves på blomsterstigen
 jag dig som vanligt att möta går.
 Jag går och lyssnar längs utmed viken,
 men vännens röst jag ej höra får.

Och skyarna uppå himlen gunga
 och böljan svallar mot stenig strand.
 Om hopp och kärlek jag tänkt att sjunga,
 men ack mitt hjärta, det står i brand.

Ack förr i tiden det var så roligt,
 men ack den tiden förfluten är,
 när vid din sida jag satt förtroligt
 i blomsterlunden vid insjöskär.

Du sade då att du var den liljan,
 som skulle bliva min tröst och stav.
 Jag läste tydligt i hjärtans vilja
 min glädje varit ett mäktigt hav.

Men glädjens dagar de äro korta,
 de flydde snarligen bort sin kos,
 din rena kärlek jag fann var borta,
 du var ej mer min utvalda ros,

som varit fostrad invid mitt hjärta
 och även där hade slagit knopp.
 O vem kan lindra min bittra smärta
 och skänka frid åt mitt svikna hopp.

Jag dig har älskat med mera värme
 än någon tunga uttala kan.
 Ännu en gång vill jag mig närma
 med hopp och kärlek intill din famn.

Om någon penna förmår att teckna
 den frid och sällhet jag njutit har,
 kom låt oss lika som förr örena,
 låt oss förljuva varandras dag.

Den första kärleken är den bästa,
 när den uppriktig och trogen är.
 Vid ingen annan kan jag mig fästa,
 ty intill döden är du mig kär.

Därföre vill jag ännu en gång begära
 att hand och hjärta du giver mig,
 ty du skall bliva min bästa ära,
 som kan förljuva min levnads stig.

Jag kan ej tänka att du vill svika
 din barndomsvän, som du älskat har,
 ej efter guld och rikedomar fika,
 ty det försvinner med tidens dar.

Min trogna kärlek består i nöden,
ty ingen boja kan bryta den,
han ej försvinner i själva döden,
han sviker icke sin hjärtans vän.

Ack kära Erik, du har mitt hjärta,
så svaret klingar från läppen varm,
och handen även är fri från smärta,
jag vila vill i din trogna famn.

Jag vill endast din trohet pröva,
nog vet jag även att du älskar mig,
dig aldrig mera jag vill bedröva,
jag vill blott leva och dö för dig.

O, minns du Erik i rosenlunden,
då vi gingo att plocka bär,
du har väl inte glömt bort den stunden,
just då du sade: du är mig kär.

Sedan dess har du haft mitt hjärta
i alla skiften, i sorg och nöd.
Låt oss nu glömma all sorgoch smärta,
nu är du min uti liv och död.

Hav tack, säg Frida, nu är jag glader,
nu vet jag säkert du är min brud,
och vi skall leva förnöjda dagar
i flit och arbet och tacka Gud.

Och vi skall ha det så glatt och trevligt
som någon människa i världen kan,
jag tycker nästan det låter trevligt:
du är min gunna och jag din man.